

Op 16 april 1936 staat er te lezen in een schriftje uit het archief:

Oprichting van het Rooms katholieke Parochiaalkoor Sint Cecilia.

President Pastoor Jongerius

Dirigent Dhr. Chr. Van Bijleveld

Organist Dhr. G. Koekkoek

Daaronder de namen van 9 mannelijke koorleden. In 1948 waren dat inmiddels 26 heren en toen ons huidige koorlid Johan Koppen zich hier in 1962 bij aansloot telde het koor maar liefst 34 leden. Zij verzorgden de zang op zon- en feestdagen en bij rouw- en trouwvieringen.

De repetities werden gehouden in de Bernardusschool waar de heren op de kleine stoeltjes van de kinderen zaten. Later waren de repetities in het Vitusgebouw die vaak werden afgesloten met een biertje of een borrel. In de kerk zongen ze vanaf de koorzolder waar toen ook het orgel stond.

Begin 1900 was het verboden voor vrouwen om in de kerk te zingen. Dat was alleen aan nonnen toegestaan in de beslotenheid van het klooster. In de jaren vijftig werd het voor vrouwen schoorvoetend toegestaan mits de dames niet zichtbaar waren voor de kerkbezoekers.

De doorbraak voor vrouwenzang en daarmee voor het gemengd koor kwam na het 2de Vaticaans concilie toen in 1965, Paus Paulus VI de weg vrijmaakte voor liturgische hervorming. De mis mocht gehouden worden in de volkstaal en actieve deelname hierbij van leken werd aangemoedigd onder meer door het lezen van het epistel en volkszang. De priester stond niet langer met zijn rug naar de gelovigen toe maar keek de kerk in, achter een altaar dat naar voren geplaatst werd. Zo werd de kerk meer een gemeenschap van gelovigen en draaide niet alles alleen om de priester. Nederlandstalige kerkliederen naast het aloude Gregoriaans en Latijn en ook de oecumene werden gestimuleerd. Parochianen gingen actief meezingen en meebidden.

In 1966 was een artikel in het parochieblad *De Spuut*, voorloper van het huidige *Hei en Wei*, door Jan Frenk aanleiding voor het oprichten van een dameskoor.

Er meldden zich voldoende dames om op 1 oktober 1966 te starten met de repetities. Een jaar later werd er bij gelegenheid zelfs samen gezongen met het herenkor bijvoorbeeld bij het 40-ureengebied en het lof.

De dames en heren hadden elk hun eigen bestuur, hun eigen repetities hun eigen contributie en eigen uitjes. Wel deelde ze dezelfde dirigent van Bijleveld en organist Joost Brugman.

De Hoogmis van 9 uur zong het herenkor. Om 11 uur zong het dameskor.

In 1993 kwam pastoor Jan Willems met het verzoek aan beide koren om tot samenvoeging te komen. Het aantal vieringen zou door teruglopend kerkbezoek en minder priesters, terug gebracht worden van twee naar één zondagse viering. In 1994 werden beide koren ondergebracht onder één bestuur.

Het was best moeilijk vooral voor de heren om hun verworven rechten na 60 jaar op te geven en die te moeten delen met de dames. Er moest gewerkt worden aan meer uniform repertoire. De dames moesten zich meer bekwamen in het Gregoriaans en Latijn t.b.v. onder meer uitvaartmissen die tot dan toe alleen door de heren werden gezongen. De heren op hun beurt moesten het repertoire uitbreiden met Nederlandse gezangen. In 1995 was er eindelijk sprake van het gemengd kor St. Cecilia bestaande uit 34 leden en in januari 1996 werd de zondagsviering teruggebracht van twee naar één viering.

Vandaag vieren we 90 jaar koorgeschiedenis in de Vitus van Blaricum.

Nu zijn er nog 15 actieve koorleden. Daar zullen we gezien onze leeftijden de 100 jaar niet mee halen. Wat zou het mooi zijn als de jonge mensen die een groeiende belangstelling hebben voor het geloof zich ook zouden aanmelden bij het Ceciliakor. Want zingen is dubbel bidden; geloven met hart en ziel.

Tenslotte wil ik mijn collega-koorleden feliciteren met dit jubileum en danken voor hun grote inzet en gezelligheid.

Dank aan Bas Groenewoud die net op tijd op ons pad kwam om het kor van de dreigende ondergang te redden en die het plezier om te zingen weer terug gebracht heeft. Hij heeft ons geleerd om met aangepast repertoire weer een mooie mis te zingen. Maar ook dank aan Frank Schotel en Herman van Dijk die

de grote schoenen van Joost Brugman gevuld hebben, ieder op hun eigen, voortreffelijke wijze.

Ik mag nu de gedachteniskaars aansteken voor ons koorlid Rie Adema-Vos. Zestig jaar heeft ze haar stem in deze kerk laten horen samen met haar man Gerard. Zij is afgelopen woensdag overleden, 94 jaar oud. We zullen haar missen.

Deze kaars steek ik ook aan met in gedachten alle koorleden, dirigenten en organisten die zich de afgelopen 90 jaar hebben ingezet voor dit RK Parochiaal gemengd koor St. Cecilia.

Met Gods wil op naar de 100.